

Artikel 25 Verloren zaken

*Aflevering
binnen dertig
dagen*

Wanneer de goederen niet binnen dertig dagen na de dag waarop zij ten vervoer zijn aangenomen worden afgeleverd, worden zij als verloren beschouwd. Dat betekent dat als de goederen alsnog binnen die dertig dagen termijn worden afgeleverd er slechts sprake is van vertraging (zie nader bij art. 9 lid 3 ‘Binnen een redelijke termijn’) en mogelijke vertragingsschade. Vertragingsschade omvat weliswaar alle vermogensschade (zie bij art. 1 lid 7 ‘Vertragingsschade’) maar zij is beperkt tot eenmaal of hoogstens tweemaal de vracht (art. 13 lid 3 ‘Eenmaal de vracht’).

De Hoge Raad heeft in een zaak waarin sportkleding was gestolen die binnen de dertig dagen termijn werd teruggevonden en alsnog werd afgeleverd, geoordeeld dat in geval van diefstal geen sprake is van verlies maar van vertraging indien de goederen binnen de toepasselijke termijn alsnog worden afgeleverd.¹ In casu was er wel degelijk schade, namelijk expertisekosten, tipgeld om de gestolen goederen terug te krijgen en vermogensschade omdat de betreffende kleding door de te late aflevering uit de collectie was geraakt. Zouden in deze zaak de AVC 2002 van toepassing zijn geweest (in werkelijkheid ging het om CMR-vervoer in 1991), dan zou de schade zijn beperkt tot eenmaal de vracht (zie bij art. 13 lid 3 ‘Eenmaal de vracht’).

*Geen verval van
vorderingsrecht*

In bovengenoemde zaak speelde nog een andere kwestie. Volgens art. 30 lid 3 CMR vervalt in geval van vertraging de vordering tot schadevergoeding indien de ladingbelanghebbende niet binnen 21 dagen nadat de goederen alsnog zijn afgeleverd een schriftelijk voorbehoud bij de vervoerder heeft gemaakt. In casu was dat voorbehoud niet gemaakt en was het vorderingsrecht vervallen. Overigens is onder de CMR de vertragingsschade gelimiteerd tot eenmaal de vracht (art. 23 lid 5 CMR).

In Boek 8 BW en in de AVC 2002 kennen wij niet het verval van het vorderingsrecht als er niet binnen een bepaalde termijn wordt kennisgegeven van de vertragingsschade. Art. 15 lid 3 bepaalt slechts dat wanneer in geval van vertraging de geadresseerde niet binnen één week na de vertraagde aflevering een schriftelijk voorbehoud bij de vervoerder maakt, de vervoerder *geacht* wordt de goederen zonder vertraging te hebben afgeleverd. Zie nader bij art. 15 lid 3 ‘Vertraging’. Dus geenszins een verval van het recht op schadevergoeding bij het niet tijdig maken van een voorbehoud zoals art. 30 lid 3 CMR bepaalt. Zie ook art. 15 lid 1 ‘Kennisgeving van schade in het algemeen’.

1 Hoge Raad 4 oktober 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE4359, S&S 2003, 39.

Artikel 25

*Goederen
worden binnen
één jaar
teruggevonden*

In de uitzonderlijke situatie dat de goederen alsnog door de vervoerder worden teruggevonden, moet de vervoerder de afzender of geadresseerde van het terugvinden schriftelijk op de hoogte stellen. Die verplichting bestaat alleen als de afzender of de geadresseerde daarom – wederom schriftelijk – heeft gevraagd. Als dat laatste niet het geval is (de ladingbelanghebbenden hebben al schadevergoeding ontvangen en zij hoeven de goederen niet meer terug), treedt art. 21 in werking. De vervoerder die de goederen weer onder zich heeft gekregen, mag aannemen dat de geadresseerde niet komt opdagen. Zie verder bij art. 21 lid 1 ‘Wanneer is opslag mogelijk?’.

Schendt de vervoerder de verplichting om de afzender of geadresseerde schriftelijk op de hoogte te stellen dat de goederen zijn teruggevonden en lijdt de afzender of de geadresseerde daardoor schade, dan is de aansprakelijkheid van de vervoerder beperkt tot de schadevergoeding verschuldigd in geval van totaal verlies van de goederen (inclusief de limiet van € 3,40 per kilogram); zie bij art. 13 lid 5 ‘Maximum schadebedrag’.

Schriftelijk

In art. 8:1137 BW waarop art. 25 grotendeels is gebaseerd, moeten de schriftelijke mededelingen steeds per aangetekende brief geschieden. Volgens art. 25 volstaat een *schriftelijke* mededeling en onder ‘schriftelijk’ wordt verstaan ook langs elektronische weg; art. 1 lid 8 ‘Ook elektronisch’. De in art. 25 voorgeschreven mededelingen mogen dus ook per e-mail worden gedaan met dien verstande dat de verzender van de e-mail wel moet kunnen bewijzen dat de e-mail door de andere partij is ontvangen. Als het om waardevolle goederen gaat: de mededelingen gewoon per aangetekende brief doen.

Binnen één jaar

De regeling van art. 25 voor verloren goederen die weer worden teruggevonden geldt voor een periode van één jaar nadat de vervoerder de schadevergoeding heeft uitgekeerd of als er geen schadevergoeding is uitgekeerd voor een termijn van één jaar die “begint met aanvang van de dag volgende op die, waarop de zaken hadden moeten zijn afgeleverd.”

Mochten de goederen in het helemaal uitzonderlijke geval na die één jaar termijn nog worden teruggevonden, doet de vervoerder er mijns inziens toch verstandig aan – zeker als de ladingbelanghebbenden daarom hebben gevraagd – contact op te nemen met die ladingbelanghebbenden om met hen te bespreken of art. 25 alsnog zal worden toegepast. Als ladingbelanghebbenden geheel niet van zich laten horen, kan de vervoerder conform art. 21 lid 3 ‘Geen rechterlijke machtiging tot verkoop’ tot verkoop van die goederen overgaan. Let op, dan moet de vervoerder de afzender wel per aangetekende brief van

Artikel 25

die voorgenomen verkoop op de hoogte stellen. Zie verder bij art. 21 lid 3 'Formaliteiten'.

